

«Faig por a Aspar»

Àlex Crivillé, als seus disset anys, ha fet posar els pèls de punta a l'Aspar i l'Herreros. Un jove mestre sobre la moto, polèmic pel seu coratge, ha estat criticat aquesta temporada. ¿Per la seva indisciplina, o per la seva vàlua?

Eduard Company

Alex Crivillé té disset anys, i els aparenta. De portes enfora probablement res no el distingiria d'altres joves, adolescents, que poden veure's al carrer, a la porta d'una acadèmia. Però hi ha un aspecte en aquest jove de Seva que el converteix en inusual, distint. És estar sobre una moto.

Tot just amb tres anys de competició, el seu nom comença a desvetllar les més acalorades polèmiques. Els uns senten per ell la més fanàtica admiració. D'altres li dediquen les més crues acusacions. A ningú, però, no deixa indiferent.

Capaç de les proeses més inimaginables damunt la seva Derbi, també es despenja sovint amb accions, als circuits, que posen la pell de gallina. Per exemple, roscar el gas com un esperitat i avançar el mateix campió del món, l'Aspar, o picar-se amb el subcampió, el Champi Herreros, i fer amb ell unes voltes de poder a poder, fregant-se amb el carenat de les motos i jugant-se prestigi i pell a cada revolt. Als disset anys.

En la conversa és cautísim, introvertit i silenciós. El seu germà gran, també corredor de velocitat —ara retirat, però—, està amb ell als circuits i a les entrevistes. Alguna pregunta compromesa la respon ell. Per l'Àlex, el seu són les motos. Diuen que sobre la seva Derbi l'han d'aturar. Que ell no para.

—No, això no és cert. Ara vaig agafant experiència i em controlo.

—¿Com va començar la teva afició per les motos?

—Bé, des de molt petit que ja m'agradaven. Als cinc anys vaig pujar-me sobre una i mira... També el meu germà em portava a les curses, i, això, que sempre m'han agradat.

—¿Com va ser que vas entrar a Derbi?

—Van fer unes proves per un pilot, el «Taulé», de Barcelona, i em van escollir a mi. Vam guanyar el «Criterium», i el premi era sortir a l'Europeu. No sabia amb quina marca i va resultar ser la Derbi. ¿Per l'any que ve? No se sap segur, però probablement també correré amb Derbi.

—¿I la cilindrada?

—80 o 125.

—¿I quin lloc ocuparàs dins l'equip?

—Si vaig a l'equip Derbi, com a segon pilot, darrere l'Aspar, en 80 c.c. L'Herreros faria els 125 c.c.

—Aquest any, la teva trajectòria ha estat especialment polèmica. L'Aspar i l'Herreros han dit molt contra tu. ¿Com t'han caigut, les seves crítiques?

—Home, ho accepto, perquè és molt normal. Ells són campions del món, i que jo vagi allà... Els he empipat una mica, s'ha engegat una certa polèmica, però, bé, ara ja ha passat.

—Empipat una mica... Per poc els costa car, a la Derbi, el que va passar al Jarama.

—Bé, l'Herreros, al Jarama, havia d'estar davant del Wibel per quedar subcampió del món, i jo m'hi vaig posar davant. L'Aspar i el Wibel anaven darrere. Les ordres d'equip eren que havia d'ajudar el Champi. Jo vaig tirar endavant, esperant si s'acostava, però no va venir, i vaig trencar el motor.

—¿Vas arribar a passar-lo, l'Aspar?

—Sí, però em va tornar a avançar.

—Es va picar, m'imagino.

—Sí.

—¿I a Jerez? ¿Pots relatar què va passar?

—Bé, allí el que estava clar és que hi havia unes ordres d'equip, que a mi em situaven tercer i al Miralles quart, i ni ell ni jo no vam respectar les ordres, o sols a mitges. Ell va fer segon i jo vaig fer quart. Però el problema va ser que em vaig picar amb el Champi, i el Champi no ho va assimilar bé, això. S'ho va agafar malament i després els periodistes ho van muntar tot.

—El fet, però, és que tu, pilotant una moto inferior a la del Champi, en la cursa vau córrer picats i només va poder-te guanyar pels pèls.

—Sí. Però la moto no m'anava gaire fina.

—¿A tu?

—Sí, a mi. Vam estar molt picats i al final em va guanyar.

—Doncs, si la moto t'hagués arribat a funcionar bé...

—Possiblement, llavors, hauria estat amb el Miralles i l'Aspar.

L'Angel Nieto és irrepètible. No tornarà a sortir-ne mai cap».

—I això li hauria caigut encara més malament, al Champi.

—Sí. Hi hauria hagut encara molt més merder.

—És estrany, aquest merder. Derbi sempre ha estat un equip molt tranquil.

—Sí, bé, el que passa és que hi ha hagut molts pilots, aquest any. El Miralles, jo, l'equip del Mundial. Massa gent.

—¿Què en diu, d'aquest afer, la fàbrica?

—Home, és que tampoc no els ha anat tan malament. Se n'ha parlat molt, d'ells: sempre Derbi, Derbi, Derbi... Els ha empipat el fet que s'incomplissin les ordres d'equip, però en general tampoc no n'hi ha hagut per tant. A poc a poc, la cosa va calmant-se.

—I a tu tampoc no t'ha anat gens malament. Ets més conegut que el Miralles, tot i que ell ha guanyat el Campionat d'Europa i tu has fet tercer tan sols.

—Sí, bé. Sí.

—Per allà on vas crees polèmica. ¿És que et poses sobre la moto i passes de tot?

—Sí, bé, més o menys diuen això. Ara ja he agafat més experiència i m'he assentat més.

—Escolta: ¿i amb l'Aspar? Sempre que s'ha referit a tu ha estat per acusarte d'inconscient o d'indisciplinat. Quan parla de tu és per dir malament.

—Es deu haver picat una mica. Al Jarama el vaig passar, i a Jerez, als entrenaments, també. Es deu haver picat.

—¿I no deu ser que, en el fons, li fas por?

—Sí.

—L'Aspar té vint-i-quatre anys i tu en tens disset, i has demostrat que pots anar tan ràpid com ell.

—Sí, pel que sembla.

—L'Aspar i l'Herreros aparenta que formen una jerarquia dins l'equip, que tenen ben guardat el seu lloc a la Derbi i no deixen que ningú se'ls acosti, perquè, si no, salten de seguida.

—Sí. Són tots dos de València i suposo que es deuen posar d'acord per anar ells al davant.

—¿Què hauria succeït si a Jerez, quan el Champi i tu estàveu picats, ell hagués tingut mala sort i se n'hagués anat pel terra?

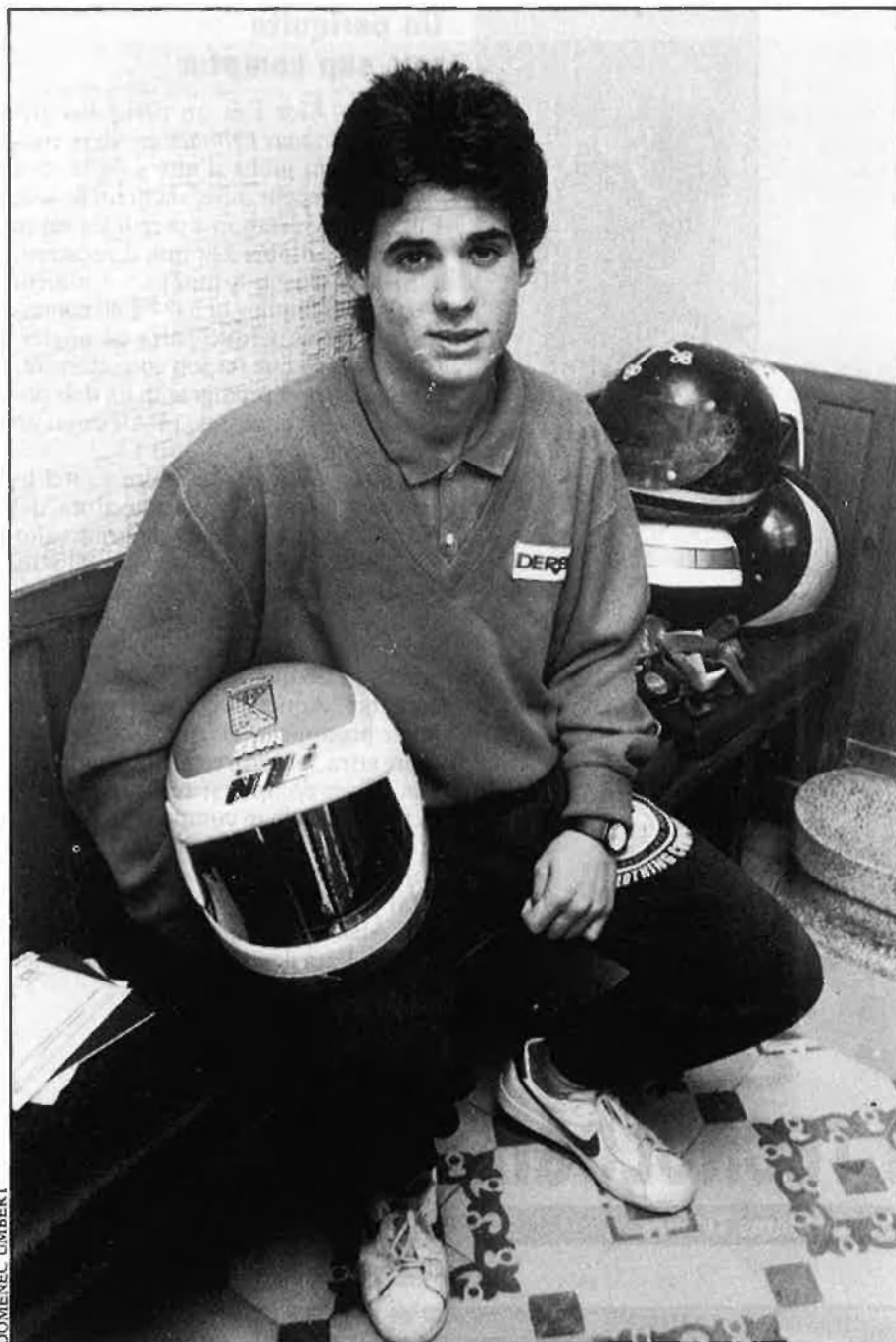
—¿El Champi?

—Sí.

—Ui. Llavors s'hauria armat encara molt més merder. Estic segur que jo actualment no podria entrar en l'equip Derbi.

—¿I n'eres conscient, d'aquesta possibilitat, mentre corries?

—Sí, és clar.

DOMÈNEC UMBERT

«L'Aspar es deu haver picat una mica, a Jerez el vaig passar...».

—Deixem estar ja el tema: ¿per quan, Alex Crivillé campió del món?

—No se sap mai. És molt difícil de contestar. No pot dir-se mai.

—¿I per què vols ser el primer?

—Perquè tinc moltes ganes de córrer, d'anar al davant.

—I fora del circuit, ¿també t'agrada córrer?

—No, per aquí vaig tranquil.

—¿Quina és la velocitat màxima que has agafat, per carretera?

—¿Per carretera? Amb una moto gran, en una recta d'aquí dalt, llarga, no ho sé... Cent vuitanta, potser.

—Sobre els circuits: està ja projectat el de Catalunya.

—Sí, és que és necessari. Resulta vergonyós que per anar a córrer el mundial hàgim de desplaçar-nos a Madrid o a Jerez. Aquí hi ha el de Calafat, però és molt petit i s'hauria de condicionar-lo molt bé per deixar-lo maco.

—Tothom contesta que no a aquesta pregunta, ¿però et consideres un geni sobre la moto?

—Home, un geni, de veritat que no, però m'agrada i sé que ho faig bé.

—De tu es pensa que podries esdevenir un segon Angel Nieto.

—Oh, no. L'Angel Nieto és irrepetible, no tornarà mai a sortir-ne cap com ell. □